

właściwość sądu ławniczego (sądu pokoju) wedle § 29 ustawy o ustroju sądownictwa, może wniosek o mandat karny podać tylko prokurator; z podaniem wniosku uważa się sprawę za należącą do właściwości sądu ławniczego (sądu pokoju).

Izba Karna może orzec mandatem karnym jedynie grzywnę do wysokości dziesięciu tysięcy marek, karę aresztu lub karę więzienia do sześciu miesięcy z osobna lub łącznie, sędzia powiatowy (sąd pokoju) zaś jedynie grzywnę do wysokości dwóch tysięcy marek, karę aresztu lub karę więzienia do trzech miesięcy z osobna lub łącznie. W każdym wypadku można orzec także oznaczoną w ustawie konfiskatę.

Mandatem karnym niewolno orzec przekazania obwinionego władzy policyjnej.

Obwinionemu, który nie ukończył jeszcze ośmnastego roku życia, wolno mandatem karnym wymierzyć karę pozbawienia wolności jedynie jako karę zastępczą w razie nieściągalności grzywny.

70. § 448 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wniosek winien opiewać na pewną dokładnie oznaczoną karę. Jeżeli co do wydania mandatu karnego nie nasuwają się żadne wątpliwości, ma sąd wniosek ten uwzględnić.

Jeżeli sąd ma wątpliwości, czy wymierzyć karę bez przeprowadzenia rozprawy głównej, należy zarządzić wyznaczenie terminu do rozprawy głównej. To samo obowiązuje, jeżeli sąd chce wymierzyć inną karę niż karę oznaczoną we wniosku a prokuratura swój wniosek podtrzymuje.

71. W ustępie pierwszym § 449 zastępuje się słowa: „w sądzie powiatowym” słowami: „w sądzie, który wydał mandat karny”.

72. W ustępie pierwszym § 451 zastępuje się słowa: „przed sądem ławniczym” słowami „przed sądem właściwym”, zaś w ustępie trzecim tego paragrafu słowa: „sąd ławniczy” słowem: „sąd”.

73. W ustępie drugim § 454 dodaje się po słowach: „sędziemu powiatowemu” w nawiasie słowa: „sędziemu pokoji”.

74. W ustępie drugim § 455 dodaje się po słowach: „sędzia powiatowy” w nawiasie słowa: „sędzia pokoju”.

75. W ustępie pierwszym § 456 dodaje się po słowach: „przed sądem ławniczym” w nawiasie słowa: „sądem pokoju; zaś na końcu zdania uchyla się słowa: „lub rozstrzygnięcia o wszczęciu postępowania głównego”.

76. W ustępie pierwszym § 457 po słowach: „przed sądem ławniczym” dodaje się w nawiasie słowa: „sądem pokoju”.

77. W ustępie pierwszym § 462 uchyla się na końcu zdania słowa: „lub rozstrzygnięcia o wszczęciu postępowania głównego”.

78. W ustępie drugim § 463 dodaje się po słowach: „sąd ławniczy” w nawiasie słowa: „sąd pokoju”, oraz po słowach: „sędziego powiatowego” słowa: „sądu pokoju”.

79. W ustępie trzecim § 483 dodaje się po słowach: „sądów ławniczych” w nawiasie słowa: „sądów pokoju”.

80. W ustępie drugim § 486 uchyla się drugie zdanie.

81. Ustęp drugi § 496 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wysokość kosztów i wydatków, które jeden z zainteresowanych winien zwrócić drugiemu, ustala na wniosek zainteresowanego sekretarz sądowy. Do postępowania i wykonania rozstrzygnięcia stosuje się odpowiednie postanowienia procedury cywilnej”.

82. W ustępie drugim § 501 zastępuje się słowa: „dla wszczęcia postępowania głównego” słowami: „dla rozpoznania sprawy”.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Z. Rymowicz

399.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 16 czerwca 1922 r.

o postępowaniu sądowym w sprawach z górnośląskiej części Województwa Śląskiego, podlegających rozpoznaniu Sądu Najwyższego.

Na mocy ust. 1 art. 36 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73, poz. 497), w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85, poz. 608) w związku z ustępem ostatnim art. 40 powołanej Ustawy Konstytucyjnej w brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 69, poz. 449) stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

Art. 1. Niemiecka ustawa o postępowaniu w cywilnych sprawach spornych ulega zmianom następującym:

1. W ustępie pierwszym § 119 dodaje się następujące postanowienie, jako zdanie drugie:

„Podanie o przyznanie prawa ubogich w postępowaniu, mającem się toczyć w Sądzie Najwyższym, należy wnieść do sądu apelacyjnego; o podaniu rozstrzyga sąd apelacyjny.”

2. W § 127 dodaje się następujące postanowienie, jako ustęp drugi:

„Zażalenie przeciw uchwale sądu apelacyjnego, odmawiającej przyznania prawa ubogich w postępowaniu rewizyjnym, wnosi się do sądu apelacyjnego”.

3. Ustęp pierwszy § 546 otrzymuje brzmienie następujące:

„W sporach o roszczenia z prawa majątkowego warunkiem dopuszczalności rewizji jest, aby wartość przedmiotu zażalenia przenosiła kwotę piętnastu tysięcy marek”.

4. Ustęp pierwszy § 549 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rewizję można oprzeć tylko na tem, że orzeczenie narusza przepisy ustawy państwowej lub innej ustawy, której moc obowiązująca rozciąga się także poza obręb sądu apelacyjnego”.

5. Zdanie pierwsze ustępu pierwszego § 553 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rewizję zakłada się, wnosząc pismo rewizyjne do sądu apelacyjnego”.

6. § 553 a otrzymuje brzmienie następujące:

„Wraz z pismem rewizyjnym powinno się przedłożyć sądowi apelacyjnemu dowód doręczenia wyroku. Sąd apelacyjny doręczy pismo rewizyjne z urzędu stronie przeciwnej”.

7. W § 554 wprowadza się zmiany następujące:

a) Ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące:

„Uzasadnienie rewizji, o ile nie zawiera go już pismo rewizyjne, następuje przez wniesienie pisma do sądu apelacyjnego. Czasokres do uzasadnienia rewizji wynosi jeden miesiąc; rozpoczyna się on z upływem czasokresu do wniesienia rewizji i może na wniosek być przedłużonym przez przewodniczącego senatu, którego wyrok jest przedmiotem rewizji; przedłużenie czasokresu przez umowę stron nie jest dopuszczalne”.

b) Zdanie pierwsze ustępu siódmego otrzymuje brzmienie następujące:

„O ile zakładającemu rewizję nie udzielono prawa ubogich lub nie przysługuje mu zwolnienie od opłat, przewodniczący senatu, którego wyrok jest przedmiotem rewizji, wyznaczy czasokres do przedłożenia dowodu, że zakładający rewizję uiścił do kasy sądowej, będącej w siedzibie sądu apelacyjnego, zaliczkę na opłaty, wymaganą od niego dla instancji rewizyjnej (§ 81 ustawy o kosztach sądowych)”.

8. § 554 a otrzymuje brzmienie następujące:

„Sąd apelacyjny zbada z urzędu, czy rewizja sama przez się jest dopuszczalna oraz czy wniesienie jej i uzasadnienie nastąpiło w ustawowej formie i ustawowym czasokresie. W braku jednego z tych wymogów należy rewizję jako niedopuszczalną odrzucić.

Rozstrzgnięcie zapada w formie uchwały bez uprzedniej ustnej rozprawy.

Przeciw uchwale, odrzucającej rewizję, przysługuje zażalenie natychmiastowe; wnosi się je do sądu apelacyjnego”.

9. § 555 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przeciwnik zakładającego rewizję może aż do upływu czasokresu do uzasadnienia rewizji przyłączyć się do niej, choćby nawet zrzekł się rewizji.

Przyłączenie następuje przez wniesienie do sądu apelacyjnego pisma o przyłączeniu się do rewizji. Rewizja przyłączna musi być uzasadniona w piśmie o przyłączeniu się do rewizji. Przepisy ustępu drugiego § 521, §§ 522, 553, ustępu drugiego § 553 a, ustępu trzeciego i szóstego § 554 i § 554 a stosują się odpowiednio”.

10. § 556 otrzymuje brzmienie następujące:

„Rewizję, której nie odrzucono uchwałą, przedłoży sąd apelacyjny po upływie czasokresu do uzasadnienia rewizji wraz z wniesionymi pismami i wszystkimi aktami procesowymi Sądowi Najwyższemu. Sąd Najwyższy bez względu na przyjęcie rewizji przez sąd

apelacyjny może rewizję jako niedopuszczalną odrzucić.

Sąd Najwyższy wyznaczy z urzędu termin do rozprawy ustnej i uwiadomi o nim strony.

Co do czasokresu, jaki musi przegradzać chwilę uwiadomienia o terminie od rozprawy ustnej, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 262”.

11. Po § 557 dodaje się jako § 557a postanowienie następujące:

„Rozprawa przed Sądem Najwyższym odbędzie się mimo niestawienia się jednej lub obu stron.

Rozprawa rozpocznie się od tego, że jeden z członków izby w charakterze sprawozdawcy wyłoży sprawę, przedstawiając na podstawie aktów procesowych jej stan, dotychczasowy przebieg sporu, przyczyny i wnioski rewizyjne. Następnie wysłucha sąd przemówień pełnomocników stron, o ile do rozprawy się stawili”.

12. W pierwszym zdaniu § 559 zamiast liczby „§ 556” umieszcza się liczbę: „§ 555”.

13. § 560 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sąd rewizyjny na wniosek, złożony na piśmie lub zgłoszony w toku rozprawy, uzna za tymczasowo wykonalny wyrok sądu odwoławczego, nie uznany za tymczasowo wykonalny lub nie uznany za taki bezwarunkowo, o ile wyrok ten nie jest wzruszony wnioskami rewizyjnymi”.

14. W § 561 między ustępem pierwszym a ustępem drugim dodaje się jako ustęp drugi postanowienie o następującem brzmieniu:

„Jeżeli strony nie stawia się do rozprawy, Sąd Najwyższy, rozstrzygając sprawę, rozpatrzy to, co strony przedłożyły mu w swych pismach rewizyjnych i w pismach, zawierających przyłączenie się do rewizji, uwzględniając stan sprawy, wynikający z rzeczostanu wyroku, będącego przedmiotem rewizji, i z protokołu”.

15. § 566 otrzymuje brzmienie następujące:

„Odnoszące się do odwołania przepisy o zrzeczeniu się środka prawnego i o jego cofnięciu, o odroczeniu rozprawy ustnej, o rozprawie nad wstrzymanymi spór zarzutami, o wywodach stron przy rozprawie ustnej i o zwrocie aktów sporu stosują się odpowiednio do rewizji.

Wyroki, zapadłe w Sądzie Najwyższym, doręcza się z urzędu; należy przytem stosować odpowiednio postanowienia §§ 208 do 213.

Przepisy o kosztach sądowych stosują się także w postępowaniu przed Sądem Najwyższym z tem, że za ustną rozprawę uważa się także taką rozprawę przed Sądem Najwyższym, która odbyła się w nieobecności jednej lub obu stron”.

16. Ustęp drugi § 567 otrzymuje brzmienie następujące:

„Od rozstrzygnięć sądu apelacyjnego zażalenie nie jest dopuszczalne z wyjątkiem zażeń ustępu drugiego § 127 i ustępu trzeciego § 554a”.

Art. 2. Do sporów prawnych, zakończonych wyrokiem II instancji przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, stosować należy pod względem dopuszczalności rewizji, o ile jej założenie jest zawisłe od wartości przedmiotu zażenia, przepis § 546 w dotychczasowem brzmieniu.

Art. 3. Przepisy niemieckiej ustawy o postępowaniu w sprawach karnych, dotyczące postępowania przed Sądem Rzeszy, mają odpowiednie zastosowanie przy rewizjach, podlegających orzecznictwu Sądu Najwyższego.

Art. 4. Przepisy przejściowe o używaniu języka polskiego w sądownictwie i notariacie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego nie stosują się do postępowania przed Sądem Najwyższym.

Jeżeli pisma, dotyczące postępowania przed Sądem Najwyższym a podpisane przez adwokata, są ułożone w języku niemieckim, musi się dołączyć przekład polski, sporządzony przez zaprzysiężonego tłumacza.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz

400.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 16 czerwca 1922 r.

o biegu czasokresów zawitych w sprawach sądowych, dotyczących górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy ust. 1 art. 36 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73 poz. 497), w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85, poz. 608) w związku z ustępem ostatnim art. 40 powołanej Ustawy Konstytucyjnej w brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 449) stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

Art. 1. W sprawach sądowych czasokresy zawite, w szczególności także czasokresy do zakładania środków prawnych, oraz czasokresy do uzasadnienia rewizji, które w dniu objęcia władzy przez Rzeczpospolitą Polską nad górnośląską częścią Województwa Śląskiego jeszcze nie ubiegły lub się nie rozpoczęły, upływają najwcześniej w trzy miesiące po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
w z. Z. Rymowicz

401.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 16 czerwca 1922 r.

zmieniające niektóre przepisy o postępowaniu dyscyplinarnym przeciw sędziom w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy ust. 1 art. 36 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73 poz. 497), w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85 poz. 608) w związku z ustępem ostatnim art. 40 powołanej Ustawy Konstytucyjnej w brzmieniu art. 2 ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 449) stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

Art. 1. Pruska ustawa o występach służbowych sędziów i o przymusowym przenoszeniu ich na inne miejsce albo w stan spoczynku z dnia 7 maja 1851 r. (Zbiór Ustaw z r. 1851 str. 218; z r. 1856 str. 201), ulega następującym zmianom:

1) Do § 1 dodaje się ustęp drugi o brzmieniu następującym:

„Narówni z sędziami uważa się w rozumieniu niniejszej ustawy także urzędników prokuratorskich, mających uzdolnienie do sprawowania urzędu sędziowskiego”.

2) § 18 otrzymuje brzmienie następujące:

„Właściwymi sądami dyscyplinarnymi są:

1. Sąd Najwyższy dla sędziów, prokuratorów, zastępców prokuratorów i dla podprokuratorów przy sądzie apelacyjnym, oraz dla prezesów, wiceprezesów, dyrektorów i prokuratorów przy sądach okręgowych;

2. Senat dyscyplinarny przy sądzie apelacyjnym dla wszystkich innych sędziów i urzędników prokuratorskich (§ 1)”.

3) W miejsce słów: „Wielki senat dyscyplinarny” wstępują we wszystkich przepisach powyższej ustawy słowa: „Sąd Najwyższy”.

Art. 2. Pruska ustawa w przedmiocie zmiany postanowień ustaw dyscyplinarnych z dnia 9 kwietnia 1879 r. (Zbiór Ustaw str. 345) ulega następującym zmianom:

1) § 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Senat dyscyplinarny przy sądzie apelacyjnym rozstrzyga w gronie pięciu członków, wliczając w to przewodniczącego”.

2) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„W sprawach dyscyplinarnych Sąd Najwyższy rozstrzyga w gronie pięciu członków, wliczając w to przewodniczącego”.

Art. 3. Przepisy ustaw, wymienionych w art. 1 i 2, stosują się odpowiednio także do asesorów sądowych, sędziów komisaryjnych, sędziów pokoju, podprokuratorów komisaryjnych przy sądach okręgowych,